

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Quanta fuerit mundi admiratio, quando visus est Christus Jesus
prima vice conscendere cathedram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

quantum poterat ad recipiendum Messiam, quem ipsis annuntiabat, quique mox se ipsis demonstraturus erat, tamen tantum aberrat, ut rigore hoc absterriti non amplius frequentarent ipsum, ut potius multitudo eorum, qui veniebant ipsum audituri, sumeret quotidie incrementum. Ex hoc Scribæ & Pharisei, qui omnem de adventu Messie abhorrebant sermonem, malitiosè incusserunt Herodi timorem futuræ seditionis in populo; & ipse, qui occultam jam conceperat animo adversus Joannem Baptistam indignationem, ob factam sibi liberè de adulterio commisso reprehensionem, credebat id facile, & mandabat ipsum constringi

carcere, ita ut vox verbi sepulta & tumultata fuerit silentio. O quam incomprehensibilia DEI sunt consilia! Opprimitur justus & prosperatur peccator ac triumphat; & magnus divinæ providentiæ oculus id videns, omnia sic accidere permittit.

Hucusque observatum non fuit, initium dedisse jam Christum JESUM Prædicationi suæ per seipsum; reliquerat divinum hoc ministerium præcursori suo exercendum, cujus partes erant præparare ipsi viam; sed quamprimum cessavit vox, incepit Verbum, & verba faciendo, se demonstravit mundo. Imaginare tibi, quantâ mundus fuerit ex eo percussus admiratione.

ARGUMENTUM.

Quanta fuerit mundi admiratio, quando visus est Christus JESUS primâ vice conscendere Cathedram.

ARTICULUS I.

JESUS Christus capit prædicare in Capharnaum, & quare.

NON in Nazareth, ubi tot annis suum fixerat domicilium, incipere voluit prædicationem suam, forsan ex eò quòd, sicut ipse dixerit, non sit aliquis Propheta acceptus in patria sua. Et dein hæc civitas, quia parva admodum erat non fuerat idonea ad exequendum hoc magnum DEI consilium. Elegit ergò Capharnaum, quæ erat civitas magna & metropo-

lis totius Galilææ, abundans & dives ob ingentia commercia, quæ parabat, portus quem habebat, maris, affluens copiosâ populi multitudine, habitata æqualiter tam à gentilibus, quàm Judæis. Hic elegit sibi domum, ubi plerumque maneret cum duodecim suis Apostolis, trium annorum spatio, quos collocabat conficiendo maximo Redemptionis mundi negotio.

Hic

Jesus Christus incipit magna patrare miracula in Capernaum.

Hic suam erexit Cathedram, suamque incepit evulgare celestem doctrinam; hic confirmavit illam tantâ miraculorum frequentia, ut Salvator totius mundi sibi magis complacuisse videatur in ea, quàm in ceteris omnibus mundi civitatibus. Hic enim, cum haberet domum suam plenam multitudine hominum, qui ipsum venerant auditum, aliqui apportantes Paralyticum in lecto, ignari ubi ipsam inferrent præ turbâ, ascenderunt super tectum, & per tegulas summisserunt eum ante illum; quorum fidem cum vidit, sanavit ipsum in instanti, tam corpore, quàm anima, remittens ipsi peccata sua, ipsumque à suâ liberans paralyti; hic reddidit visum duobus cæcis, & liberavit unum obsessum à diabolo muto. Hic ambulando per beatæ hujus civitatis plateas sanavit servum centurionis, restituit occultè incolumitatem mulieri fluxu sanguinis laboranti & tangenti simbriam vestimenti sui, & mortuam resuscitavit filiam Principis Synagogæ. Non omnia iniri numero possent ingentia miracula hic ab ipso patrata, ut confirmaret operibus, quod docebat verbis: Judica ergo de profecta indè admiratione publicâ.

Verùm hæc æqualis non erat illi, quâ correpti sunt omnes,

dum videbant ipsum primâ vice apparentem in Cathedra. Non conscendere illam solebant, nisi Sacerdotes, Pharisei, Jesus Christi Legis Doctores, viri consecrati ministerio Altaris: Et conspiciebatur repente homo triginta annorum, qui hucusque habebatur velut unus de plebe, in omnibus non absimilis vulgo, velut opifex, qui nunquam fuerit visus frequentasse scholas, vel instruxisse alios, sed semper suis laborasse manibus in tabernâ ad comparandum alimenta sua. Ecce tibi illum ascendentem Cathedram, & signum dantem, adesse se, ut prædiceret: accurrunt omnes & attoniti aspiciunt ipsum. Quæ novitas est hæc? Quid agere vult hic homo? Quid vult dicere? Nonne is est hic opifex, hic filius Joseph, faber ex Nazareth? Est ipsissimus: Hem! unde ipsi hoc consilium, quod prædicare velit! an aliquam scientiæ habet tincturam, qui nunquam frequentavit scholam? an ulla possideat doctrinæ lumina, qui nunquam gymnasii salutavit limina?

Porrigitur ipsi in manus Bibliorum codex, aperit illum & occurrentem habet oculis illum Prophetæ Isaiæ ex capite sexagesimo primo textum: *Spiritus Domini super me, eoquod unxit Dominus me, ad annuntiandum mansuetis misit me, ut mederer contritis corde.*

Ggg

Admiratio Judæorum audientium Jesus Christum primâ vice concionantem.

Luc. 4.

Isaiæ 61.

de, & predicarem captivis indulgentiam, & clausis apertionem: Claudit librum, illumque ipsis reddit, & incipit dicere illis: *Hodie impleta est hæc scriptura in auribus vestris: videtis Prophetiam hanc in mea adimpletam personâ; Ego sum, qui missus sum vobis de cælo, postquam tam longo tempore fueram promissus. Exin serîo adhortatus est ipsos ad pœnitentiam, uti à S. Matthæo refertur: *Cœpit predicare, pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum cælorum. Invehitur vehementer in depravatos ipsorum mores; unde & omnes hærebant attoniti, & extra se ipsos abrepti dum divina percipiebant oracula ex hujus ore homines, quem hucusque credebant omnis expertem eruditionis. Nesciebant, quid cogitarent de hoc homine, qui modò prodiens è tabernâ semetipsum prodit illis, & dicit, se esse Messiam à lege & Prophetis promissum.**

Fateor, dicit hic Priscus, improbare me non posse, nec in sinistram partem interpretari Judæis, quod difficiles se monstraverint in recipiendo ipsum: quam enim verisimilitudinem & congruentiam habebat ad id, quod dicebat? Descriptus fuerat ipsis Messias velut magnus Princeps, Augustus Monarcha dominaturus ubique; & hic pauper

est homo, nullâ pollens nec potentiam nec auctoritate. Dictum fuerat ipsis, quòd futurus esset magnus Pontifex, & summus Religionis Sacerdos, & hic nequidem est minimus ex ipsis, qui templo famulantur. Promissum fuerat ipsis, quòd venturus esset splendidâ cum Majestate, ad eripiendum ipsos omnes è miseria, & hic videtur homo simplex & unus de plebe. Non igitur habebat aliquam congruentiam ad id, quod dicebat.

Sed quid agere prætendit simplex hic homo, affirmans se esse promissum ab omnibus Prophetis Messiam; asserens, esse se illum tam diu expectatum, & tantopere desideratum ab universo Israël's populo, à quatuor vel quinque millenis annis? quis est, cui id persuadebit? Si est Messias, uti ipse affirmat, oportet illum immutare faciem totius mundi, annihilare gentilitatem, sustentatam à potentia Imperatorum, scientia Philosophorum, eloquentia Oratorum, zelo populorum in fana & idola sua, à toto inferno imperium ipsius stabiliente in universa terra; & quod plus complectitur difficultatis, oportet ipsum delere antiquam hanc Judæorum religionem tam solidè innixam scripturis, miraculis, divinorum oraculorum auctoritati; oportet ipsum, si verè est Messias, gran-

Justæ rationes, quas habere poterant Judæi, non credendi pœnitentis Jesu Christo.

Primus sermo Jesu Christi fuit de pœnitentia.

Matth. 4.

grandævam hanc & divinam religionem dissolvere & mutare in illam, quam ipse erigere vult, & præterquam alia non esset in mundo, quæ pro religione agnoscatur veri DEI: & homo hic solus, qui nullâ pollet auctoritate, quique hodie post triginta annorum silentium modo incipit prædicare, faciat & moliatur hæc omnia? cui non manifeste patet, id esse impossibile?

Efficaces rationes quibus percuaderi debeat Judæus ad amplectendam religionem Christianam.

Sed hoc ipsum est, reponit Philemon, hoc unum fuisse ex efficacissimis motivis, quibus tum convictus, tum obstrictus sum credere, ipsum verè esse DEum: siquidem si venisset armatâ manu, stipatus quatuor vel quinque centenis millibus hominum, ut suum illatâ vi in universo orbe stabiliret imperium, ut omnia everteret falsorum Deorum fana, ut legis Judaicæ ceremonias immutaret & sacrificia, sibi que soli faceret obtemperari ab universis totius orbis hominibus, formidandâ hâc potentiâ; non convinceret ex eo; cum omnis alius homo, quàm ipse hâc ratione id potuisset efficere. Si supremum exercuisset Pontificatum, & tenuisset cum Sacerdotio sceptrum, sicut olim mos fuerat; si que per longam annorum seriem magnâ sibi acquisitâ exultatione, absolutum sibi comparasset dominium omnium animorum, ad

hæctendum illos juxta voluntatem suam, & confecisset tandem hanc in religione, regione & regno mutationem, quam facere statuisset: potuissent adhuc dubitare, an non esset hoc opus operæ prorsus humanæ? Vel etiam, si possedisset & tenuisset immensos in manibus suis thesauros ad lucrandum & hæctendum mundum, proprio ipsius commodo, quod plerumque est machinamentum, quo humana subvertuntur omnia; non vidissem contineri hic quidquam, quod tantam ciere debeat admirationem.

Verùm quòd conficere hæc potuerit abs eo, quod uteretur ullo ex his aut aliis ejusmodi machinamentis: concludo exin, necessariò ipsum esse debuisse omnipotentem DEum. Oportet habuisse ipsum potentiam invisibilem longè majorem illâ Imperatorum, omniumque hominum, ac omnium infernalium potestatum, cum delere potuerit, sicut fecit, gentilitatem cunctis viribus ab ipsis propugnatam. Jam quæ potentia tanti est roboris, quàm sola cunctipotentia DEI? habuit ergò illam infallibiliter, quod est manifestum. Oportebat quoque ipsum habere omnem auctoritatem & potestatem DEI, id est, oportebat ipsum esse verum DEum, eò quòd immutaverit id,

Ggg 2 • quod

ratio-
nas ha-
terant
, non
di pri-
Efu
o.

quod maximè essentialè est in religione veri DEI, uti sunt Judaicæ legis sacrificia cœlum id vidit, id toleravit, parum est, id approbavit, id confirmavit, & id factum est, & subsistit per tanta sæculorum spatia. Post hæc dubitare amplius mihi non licet, sum nimis quàm certus, tam clarè me cernere video, sicuti in plena meridie, quod sub tenuibus hisce apparentiis in quibus sese exposuit hominum oculis, quando prædicationi suæ initia dedit, ipse sit verè Filius DEI, & verus in lege promissus Messias.

Nonnisi DEI est producere magnos effectus per media improporcionata,

Nonnisi brachii est omnipotentis DEI, maximo pro fine impendere media, quæ nullam habeant cum fine proportionem. Quando Moyses cum parvo solum in manibus baculo replevit cœlum & terram, mare & omnia elementa ingentibus his prodigiis, quæ admirationi fuere universis sæculis: quis non videt non fuisse hunc baculum, neque hunc hominem stringentem ipsum manibus, qui fecerit illa omnia, sed omnipotentem manum DEI? Quantò debilius excellentium horum operum est instrumen-

tum, tantò magis respondere facit excellentiam DEI, qui ipsorum præcipua est causa. Videre mihi videor sanctissimam humanitatem unitam verbo divino in persona JESU Christi, velut baculum in manu Moysis, vel velut Moysen in manu DEI, quantò debilior & minus idonea ipsa videtur ex seipsâ, ad conficiendas omnes has stupendas mutationes, quæ consecutæ sunt adventum Messia, tantò clarius effulgere exin video Omnipotentiam verbi æterni sub tenuibus his apparentiis obvelati, & mecum ita discuro: Hic homo, quem video in Cathedrâ, quique habetur pro opifice, non posset facere, quæ facit, nec alius in orbe homo, nec omnes totius mundi homines simul potuissent id facere, & consequenter non est simplex ipse homo: oportet ipsum necessariò esse DEum-Hominem. Demonstrativum hoc est & clarè concludens, meumque convincit intellectum. Sed video aliquid, quod majoris adhuc mihi videtur roboris, & est quod sequitur.

ARGU-